

De quina manera la pandèmia hauria d'ajudar a millorar la distribució territorial dels recursos assistencials

Amb la irrupció abrupta i inesperada de la covid, s'han anat dinamitant rutines i obvietats, i el dia a dia ha passat a ser molt més experimental del que era habitual. La pandèmia ha implicat que les decisions de l'Administració anessin canviant sobre la marxa i que no sempre fossin les més encertades. S'ha contemporitzat amb el desconeixement, posant en pràctica sistemes i recursos que no sempre s'havien verificat suficientment, i que sovint han desconcertat als administrats.

D'aquesta situació disruptiva n'hauríem d'extreure la possibilitat d'aprendre, a partir de la reflexió de les accions que es van succeint, i intentar millorar el que s'ha vist que, o bé no funcionava, o que no estava suficientment calibrat, per tal de poder donar els serveis adequats, encara que les situacions no siguin les habituals.

I es podria començar per analitzar millor les capacitats territorials del país, aquest substrat on es fonamenten les nostres activitats, econòmiques i socials. Físicament complex, on la població s'hi distribueix de manera desequilibrada, mereixeria un esforç superior de consideració per part de l'Administració, per fer-ne una articulació més adequada, que fos més conseqüent amb les noves situacions que s'albiren i sobretot més flexible, per així poder respondre de manera més ràpida els reptes que el futur ens té preparat.

El darrer any ha quedat palesa la dificultat de la distribució i jerarquització de la xarxa de recursos assistencials, que no sempre ha pogut respondre amb garanties l'embat de grans proporcions que ha suposat la pandèmia. No ha ajudat l'espoli que va patir aquest sector durant la crisi de finals de la primera dècada del segle XXI, i que en la situació actual s'ha posat de manifest amb més crueta que

fins aleshores, advertint entre d'altres, problemes de dimensionats poc adequats, tant pel que fa als recursos humans, com els tecnològics i territorials.

Per això, juntament amb els representants del sector sanitari, caldria considerar els nous requisits i redefinir la implantació de la xarxa d'atenció sanitària, que hauria de considerar les peculiaritats del territori català, per tal de poder atendre amb les màximes garanties tots els habitants, també els que viuen més allunyats dels centres hospitalaris (mapa 15). Aquesta comunitat repartida pel territori, ha de comptar amb recursos assistencials a menys d'una hora del lloc on viuen.

I la Geografia pot col·laborar a cercar la millor distribució territorial, en funció de les diferents variables que hi concorren: límits funcionals, tipus d'equipaments, fluxos de mobilitat, etc. Aquesta capacitat que té d'entendre de manera integral el territori, complementada amb l'anàlisi geocartogràfica i les eines de simulació de què disposa, han de servir per poder avaluar els possibles casos d'ús, abans de posar-los en pràctica, per així prendre decisions més encertades. També cal considerar la visió més multidisciplinària, per tal d'hibridar-se amb altres matèries, com ara el planejament territorial, l'urbanisme, la mobilitat..., per respondre i resoldre millor les noves circumstàncies que la pandèmia ens obliga a encarar.

Mariàngels Trèmols

